

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE** dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **23 mei 2005** het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not.nr. 66.LD.5247/02/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, verzekeraar, geboren te _____ op _____, wonende te _____;

2. _____ met ondernemingsnummer _____, met maatschappelijke zetel te _____;

Verdacht van :

Te _____;

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1° en -7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voort-

gezet of in stand gehouden,

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 september 2000 tot en met 22 februari 2002 (stuk 10 en 94):
zonder, en in strijd met bouwvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen van 20/06/2000, een metalen draaitap te hebben geplaatst aan de achtergevel van het appartementsgebouw (stuk 2) en dit in strijd met de voorschriften van de verkavelingsvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen op 13 december 1994, namelijk het niet beperken van de bouwdiepte tot 15 meter (stuk 35)

B. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 september 2000 tot en met 22 februari 2002 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding: **15 NOV 2004**
de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

met onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden, meer bepaald de privacy van de bewoners op het gelijkvloers en eerste verdieping wordt geschonden (stuk 25 en 35)

Met de omstandigheid voor de tenlasteleggingen A en B dat de eerste en de tweede personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur heeft, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerst en de tweede dat de tenlasteleggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding. **15 NOV 2004**

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: oppervlakte en gemeenschannelijke delen 4 a 32 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

oprichting 1997-10-

15)

met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 27/01/2000 geregistreerd op 04/02/2000.

waarbij zich hebben gevoegd als burgerlijke partijen :

en zijn echtgenote
ter zitting vertegenwoordigd door hun raadsman mr.
advocaat met kantoor te
wonende te

TEGEN : en beklagden voornoemd.

~~~~~

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding, waarmee de zaak bij deze rechtbank werd ingeleid, die werd betekend op 19 november 2004 aan de eerste en de tweede beklagde, door afgifte van een afschrift op het politiecommissariaat van respectievelijk de woonplaats en maatschappelijke zetel van de beklagden, na achterlating van het door artikel 37 van het Gerechtelijk Wetboek (Ger. W.) bedoelde bericht en nadat gebleken was dat een betekening overeenkomstig de artikelen 33 tot en met 35 Ger. W. niet mogelijk was, tevens houdende dagstelling voor de rechtszitting d.d. 27 december 2004;
- de ontvangsbewijzen d.d. 24 november 2004 waaruit blijkt dat de beklagden een afschrift van het exploit van dagvaarding in ontvangst namen;
- het tussenvonnis d.d. 31 januari 2005 van deze rechtbank en kamer waarbij een lasthebber ad hoc werd aangesteld;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de rechtszitting d.d. 14 maart 2005 :

- de **burgerlijke partijen** en in hun middelen en vordering, voorgedragen door mr. advocaat te
- het **openbaar ministerie** in de persoon van substituu-
procureur des Konings;
- de **eerste beklagde** in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat te
- de **tweede beklagde** in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr. advocaat te

1. Feitelijke elementen

1.1

Op 22 februari 2002 werd proces-verbaal opgesteld inzake het uitvoeren van werken zonder bouwvergunning te _____ nl. het plaatsen van een metalen draaitrap aan de achtergevel van een appartementsgebouw. Deze trap reikte tot de tweede verdieping en was niet vermeld in de bouwvergunning.

1.2

De eerste beklaagde meldde bij zijn verhoor d.d. 2 oktober 2002 (stuk 20, straf dossier) dat een regularisatieaanvraag was ingediend.

1.3

Bij beslissing d.d. 5 december 2002 (stuk 23, straf dossier) van het college van burgemeester en schepenen werd de bouwvergunning met betrekking tot de noodtrap geweigerd gezien de noodtrap in strijd was met de verkavelingsvoorschriften, de aangevraagde noodtrap de privacy op het gelijkvloers en de eerste verdieping zou schenden en de noodtrap niet geschikt bleek voor brandweerdoeleinden nu deze niet tot de dakverdieping reikte.

1.4

Op 8 april 2003 kwam op het parket een herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ van strekkende tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, nl. afbraak en verwijdering van de ijzeren draaitrap en de fundering. Een dwangsom van 50 euro werd gevorderd per dag vertraging in geval van niet-uitvoering binnen de in het vonnis gestelde termijn.

1.5

Op 30 april 2004 werd op het parket een herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ontvangen (stuk 35, straf dossier) waarbij deze zich bij de herstelvordering van het CBS _____ aansloot en waarbij eenzelfde dwangsom werd gevorderd.

1.6

De eerste beklaagde verklaarde op 25 juli 2003 dat de metalen draaitrap geplaatst werd op vraag van de meerderheid van de appartamenteigenaars en dat hij geen eigenaar meer is van de appartementen. De basisakte werd aangepast wat betreft de trap. Op basis van die wijziging plaatste hij de bewuste trap. Hij stelde dat indien hij nu de trap zou afbreken er zich ernstige problemen zouden stellen met de andere eigenaars. Daarom wenste hij toestemming van de eigenaars om de trap af te breken.

1.7

De eigenaars werden verhoord. De burgerlijke partij stelde zich te verzetten tegen de trap en legde naderhand een verslag van de algemene vergadering voor waaruit blijkt dat er tussen de mede-eigenaars geen akkoord kon worden bekomen over een standpunt m.b.t. deze trap. Dit blijkt ook uit de verklaringen van de andere eigenaars (stukken 57 e.v., strafdossier).

1.8

Op 6 november 2003 diende de vereniging der mede-eigenaars (VME) van bij het CBS te een aanvraag tot wijziging van de verkavelingvergunning in, waarin gevraagd werd een uitbreiding van de bouwdiepte met drie meter te bekomen.

2. Gegrondheid van de strafvordering

2.1 tenlastelegging A: oprichting

2.1.1

Gelet op de objectieve vaststellingen en de afwezigheid van enige bouwvergunning met betrekking tot de bewuste brandtrap, komt het feit vervat in de tenlastelegging A afdoende bewezen voor.

Op de terechtzitting d.d. 14 maart 2005 werd het bewezen karakter overigens door geen der beklaagden betwist.

2.1.2

De rechtbank is van oordeel dat het feit zowel aan de natuurlijke persoon – de eerste beklaagde – als aan de rechtspersoon – de tweede beklaagde kan worden toegerekend.

Er kan van toepassing van de decumulatieregeling van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek geen sprake zijn gezien het duidelijk is dat de eerste beklaagde wetens en willens heeft gehandeld. Hij wist dat er voor de bewuste draaitrap geen vergunning was, doch ging niettemin toch tot plaatsing ervan over. Waar de verdediging van de eerste beklaagde stelde dat hij te goeder trouw zou gehandeld hebben, kan de rechtbank deze stelling geenszins onderschrijven. De vermeende vraag van een meerderheid van appartementseigenaars om de trap te plaatsen, rechtvaardigde geenszins het plegen van dit misdrijf.

De oprichtingsakte van tweede beklaagde vermeldt als doel van de vennootschap onder meer dat de vennootschap onroerende goederen mag bouwen met het oog op de verkoop ervan. Het gepleegde feit houdt aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel. Ook moreel moet het feit aan de tweede beklaagde worden

toegerekend, gezien de eerste beklagde als zaakvoerder optrad. Het misdrijf werd ook duidelijk voor rekening van de tweede beklagde gepleegd.

2.2 tenlastelegging B: instandhouding

2.2.1

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt dan ook thans: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.”.*

2.2.2

Dit heeft tot gevolg dat voor de instandhouding van stedenbouwmisdrijven de strafsanctie niet geldt, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* gelegen is. Gezien het voorwerp van de misdrijven omschreven onder de tenlasteleggingen A gelegen is in woongebied wat gelet op de opsomming in het laatste lid van artikel 146 van het decreet ruimtelijk ordening geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is, geldt voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B niet langer de strafsanctie.

3. Straftoemeting

3.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden (beide beklagden), de gezinstoestand en de arbeidssituatie (eerste beklagde) voor zover die de rechtbank bekend zijn.

3.2

De door de beklagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklagden mogen

hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren. Het bekomen van een bouwvergunning en het vervolgens hier bewust van afwijken met een economisch oogpunt, ondermijnt een ordentelijk stedenbouwkundig beleid.

3.3

De *eerste beklagde* is thans   jaar oud. Hij beschikt over een eerder ongunstig strafrechtelijk verleden en werd al door de correctionele rechtbank veroordeelt wegens uitgifte cheque zonder dekking, misbruik van vertrouwen en eenvoudige bankbreuk. Tevens liep hij een veroordeling door de politierechtbank wegens een verkeersinbreuk op. Bovendien moet rekening gehouden worden met de verzwarende omstandigheid voorzien door artikel 146, laatste lid van het decreet van 18 mei 1999, als professioneel in vastgoed.

De *tweede beklagde* beschikt over een blanco strafregister. Ook ten aanzien van haar geldt de vermelde verzwarende omstandigheid.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.6

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan eik der beklagden voor het feit omschreven onder de enige tenlastelegging de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

3.7

De beklagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook telkens uitsstel van tenuitvoerlegging worden verleend telkens voor een gedeelte van de opgelegde geldboeten, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

4. De herstellvorderingen

4.1

Door het college van burgemeester en schepenen van _____ en door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering aan het openbaar ministerie overgemaakt, strekkende tot *herstel in de oorspronkelijke staat* en dit zowel wat betreft het feit omschreven onder de tenlastelegging A als het feit omschreven onder de tenlastelegging B. Er werd een dwangsom van 50 euro gevorderd per dag niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

4.2

De vordering tot herstel, geformuleerd als herstel in de oorspronkelijke staat, beoogt de afbraak en verwijdering van de trap en fundering.

4.3

Inzake de herstellvorderingen in stedenbouw behoort enkel de interne en externe wettigheidstoetsing van de herstellvorderingen tot de bevoegdheid van de rechtbank en het onderzoek of de herstellvorderingen stroken met de wet dan wel of deze op machtsoverschrijding of machtsafwending zouden berusten. De rechtbank beschikt echter niet over een bevoegdheid tot opportuniteitsbeoordeling (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

4.4

De ingediende herstellvorderingen zijn naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlasteleggingen A en B – het feit omschreven onder de tenlastelegging B blijft inderdaad een misdrijf, niettegenstaande de strafsancie hiervoor niet meer geldt - een einde te stellen en leggen aan de veroordeelde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvorderingen werd beslist door bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissingen werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvorderingen stroken dan ook met de wet. De herstellmaatregelen werden uitsluitend gevorderd met het oog op de goede ruimtelijke ordening en is er geen sprake van motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of die steunen op een kennelijke onredelijkheid.

Dat de herstellvorderingen bij de beklaagden thans als kennelijk onredelijk zou overkomen, is louter en alleen een gevolg van de eigen beslissing van de beklaagden om, goed bewust van het wederrechtelijke en buiten de verleende bouwvergunning tredende karakter van de constructie, deze constructie toch op die wijze op te richten en af te werken. Het feit dat de beklaagden voor een voldongen feit gezorgd hebben, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van de herstellvorderingen.

De herstellvorderingen moeten dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4.5

Door zowel het college van burgemeester en schepenen als door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd, zoals vermeld, gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 50,00 euro per dag niet-naleving binnen de hierna gestelde termijn, moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

4.6

Waar de hoge raad voor het herstelbeleid nog niet in werking is, dient en kan diens advies – zoals bepaald door D.O.R.O. – nopens de herstellvordering niet worden ingewonnen.

5. De burgerlijke vordering van en

5.1

Deze burgerlijke partijen vorderen een bedrag van 61,97 euro ten titel van materiële schadevergoeding en een bedrag van 2.500 euro ten titel van morele schadevergoeding.

5.2

Er bestaat een duidelijk causaal verband tussen het bewezen verklaarde feit en een zekere schade in hoofde van de burgerlijke partijen, zodat deze in beginsel gerechtigd zijn op schadevergoeding.

Dat de burgerlijke partijen zich niet tegen de uitvoerder zouden kunnen richten, zoals de verdediging voorhield, snijdt geen hout. De schade van de burgerlijke partijen vloeit voort uit het feit gepleegd door de beklaagden. Terzake kan ook verwezen worden naar de motivering van de weigering van de bouwvergunning (cf. 1.3) waarin duidelijk gewezen wordt op het schenden van de privacy als gevolg van het plaatsen van de bewuste trap.

5.3

De burgerlijke partijen hebben geen enkel stavingstuk overgelegd. Evenmin werd enige concrete berekeningswijze van het gevorderde bedrag voorgebracht.

Bij gebreke hieraan dient de rechtbank de schadevergoeding ex aequo et bono te begroten.

De rechtbank is van oordeel dat in redelijkheid en billijkheid de schade op 250 euro, morele en materiële schade vermengd, dient te worden begroot. Het meer en anders gevorderde dient als ongegrond te worden afgewezen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

- Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
- Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195; Strafwetboek, art. 2, 38, 40;
- Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, 1, 1°, 66, eerste, tweede, derde en vijfde lid en 68;
- Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, al. 1, 1°, 147, 157, 149, 160, 198 en 204 ;
- Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58;
- Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
- Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
- Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
- Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
- Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
- Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
- Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
- Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Strafrechtelijk

STELT vast dat de strafsanctie niet meer geldt voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B

VERKLAART de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de als dader schuldig aan het feit omschreven onder de tenlastelegging A;

VEROORDEELT de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A, ELK tot een geldboete van **2.000,00 euro**, verhoogd met 40 deciemmen (x 5), 10.000 euro bedragend;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde uitgesproken geldboete van 10.000 euro kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

VERLEENT **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een **termijn van drie jaar** voor een gedeelte van de lastens de eerste beklaagde uitgesproken geldboete en voor een gedeelte van de lastens de tweede beklaagde uitgesproken geldboete telkens **groot 1.250 euro**, verhoogd met 40 deciemmen of 6.250 euro bedragend, en bepaalt in hoofde van de eerste beklaagde de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel opgelegde gedeelte op 45 dagen;

ZEGT voor recht dat overeenkomstig artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964, het uitstel van rechtswege wordt herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

SPREEKT bovendien in hoofde van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de de verplichting uit om **ELK EENMAAL** een bedrag van 10,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de ELK een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

BEGROOT de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in hun geheel op 112,17 euro en veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde de hoofdelijk tot de betaling van deze kosten.

BEVEELT de beklagden de eerste beklagde en de tweede beklagde de op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel in de oorspronkelijke staat van het onroerende goed gelegen groot 4 a 32 ca, kadastraal gekend onder en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, nl. door:

- afbraak en verwijdering van de draaitrap en eronder geplaatste fundering;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen van én de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregelen zullen kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van én van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de eerste beklagde en de tweede beklagde en dwangsom zal worden verbeurd van 50,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Burgerrechtelijk

VEROORDEELT de eerste beklagde en de tweede beklagde de in solidum tot betaling van een bedrag van 250 euro aan de burgerlijke partijen en ten titel van vermengde morele en materiële schadevergoeding.

Wijst het meer en/of anders gevorderde af als ongegrond.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DRIËNTWINTIG MEI TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut-procureur des Konings
e.a. adjunct-griffier.